

„Du veed jo godt, hvad han kommer for. Og nu synes jeg, ved Gud, jeg har hældt nok i den Whiskytonde.“

Jytte lod sig et Øjeblik berolige af den Forklaring. Men endnu efter Bordet, da de satte sig ud i Haven, dirrede hendes Hjerter, og da Karsten tydeligt anstrengte sig for at være morsom og faa hende i godt Humør, spurgte hun igen sig selv: „Bedrager han mig?“

Hun havde altid fundet de Skinsyge-Dramaer, som Ægtefolk opførte for Alverdens Øjne, lige nedværdigende for begge Parter, og hun havde lovet sig selv, at hendes Fætters Tragikomedie skulde tjene hende til Advarsel. For ikke saa længe siden havde desuden hendes tidligere Veninde Jenny Brammer med harmgløddende Kinder betroet hende, at hun ved Hjælp af en falsk Skrivebordsnøgle havde faaet Beviser for sin Mands Utroskab. I sit Had til ham havde hun givet deres intimeste Samliv til Pris med en Raahed, saa Jytte maatte bede hende om at tie. Men to Dage efter fik hun et straalende lykkeligt Brev fra hende med den Forklaring, at det hele havde været en Misforstaaelse.

Den næste Morgen, da Karsten tog til Byen, stod Jytte ikke desmindre skjult bag Sovekammergardinet og fulgte ham med vagtsomme Øjne ud gennem Haven. Og det forekom hende, at hans Gang var hurtigere end ellers, og at han havde denne vejrende Holdning, som hun kun altfor godt kendte.

Hele Formiddagen gik hun forpint omkring, og efter Frokosten bestemte hun sig til at tage til Byen tidligere end ellers og overraske ham i Atelieret.